

DEBRECZEN NAGY-VÁRADI

ÉRTESEITŐ.

Hirdető, szépirodalmi és vegyes tartalmu közérdekű hetilap.

Előfizetési díj:

Egész évre helyben s vidékre . . . 4 frt. Évnyegyedre . . . 1 frt.
Félévre . . . 2 " Egyes példány . . . 10 kr.

Hirdetések jutányos árért közlötnek, külön mindannyiszor 30 kr l bályegdj mellett.

Szerkesztői iroda Debreczenben: Nagyuj-telez: 1609 sz a.
Nagy-Váradon előfizetések és hirdetések felvételnek Nuriésán Péter fűszerkereskedésében.
A nyilttérben magán és pártérdekű cikkekkel ósós árért elfogadunk.

A Debreczen Nagy-váradi Értesítő

1875. évi XXXIII^{dik} évfolyamára

ezennel az előfizetést meguyitván: igérjük, hogy lapunk a n. é. közönség pártfogását ezutánra is birni igyekezik s birására érdemes leend.

A lap tartamát ezutánra is érdekesitni fogja Bodossy Pál humoros írónk eredeti tárczája és több hazai jeles író munkálata mellett az eddigi rovatok; — a hirdetések lehetó ólcsó árért közöljük.

Az előfizetési díj egy évre: 4 frt, évnegyedenként 1—1 frt leend.

Báthory Sándor,

felelős szerk. és laptulajdonos.

SZIVEM és SZERELMEM.

Lombos erdő az én szivem,
Szerelmem a madár benne;
Mennytől tanult dalt zeng ajka
Gyönyörűségesen egyre.

Ékes mező az én szivem,
Szerelmem a virág rajta;
Pompásan nyílik és messze
Terjed balzsamos illatja.

Egy magas bérc az én szivem,
Szerelmem meg ezüst-patak;
Kristály-tiszta tükörével
Bájos vidékeken balad.

Az ég boltja az én szivem,
Szerelmem a szívrávjánya:
Ragyog benne a boldogság
Szeplőtelen napugára.

Egy mennyország az én szivem,
Szerelmem az üdvössége,
Mélynek nem lesz siron innen,
Siron túl sem soha vége.

Sallay Róza.

A KIT A VILÁG

rosznak hiszen.

(Folytatás.)

— Sőt igen; isten előtt térdre borulunk, az angyaloknak kézcsokkal hó-

dolunk. Oh vajha több izben követhetném el még ezen édes csinyt, de megszomorodott kebellet kell tudatnom önkkel, hogy holnap hajnalban tova-indulunk, megyünk az ellenség elé, csatából — csatákba.

— Mily hamar távoznak, hisz csak a napokban jöttek városunkba.

— Igaz, igaz fájdalom!

— És nem fél ön, midőn az ágyuk tüzeit látja föllobbanni? midőn a puskaropogást hallja, s látja a kardvillogást? — mondá Juliska szemeit kezeckéivel elfödve. Nem fél, hogy szívének rohan egy golyó, nem fél, hogy csonkán, bénán marad a csatatéren?

— Félni? magyar katonának szégyen volna! Nem félek én. A harcúfnak számot kell vetnie az étellel, meg kell ismerkednie a halállal. Előtünk lobog a zászló s azt jelenti, hogy; előre. És mi megyünk előre, rohanva mint az ár, égetve mint a tűz, csatáról csatára, győzelemről győzelemre! s büszkék vagyunk reá, hogy magyar huszár a nevünk.

— Büszkék is lehetnek reá, — mondá az öreg Péter gazda, — önök csak győzni tudnak!

— Igen, mert győzni akarunk s megtartjuk a jelszót: előre.

E közben Juliska beteretette az asztalt kék és piros szövött kávés abrosszal s a szó teljes értelmében előbőlvölte arra a szebbnél szebb, jónál jobb

husvéti süteményeket, diós és mákos kalácsokat, s legelőször is csintalan mosolygás mellett komolyan kijelentette, hogy ó mai napon kosarat senkitől de senkitől semmi szín alatt el nem fogad.

— Biztosítom, édes kisasszony, mondá Zoltán, kosarat adni nem fogok; vajha én se kapnék ezt aor midőn majd —

— Hisz ön ma él! holnap pedig már meghalhat! — mondá Juliska el nem titkolhatván e miatti bámulatos aggodalmát.

— Kegyed fölötte jó! — mondá Zoltán Juliska kezeckéjét észrevétele nélkül másodsor is megcsókolva, — s ha eltalálnék esni: kegyed talán még részvétellel is viseltetnék irántam. — De nem! Én nem tartok a haláltól; nekem azt suttogja valami: hogy vissza térek azzal a nyíl-vesszővel szivemben, — mit nem a csaták, hanem a szerelem pajkos kis istene lött belé.

Elbeszélésünket hosszúra nyújtani nem akarván, megbocsátunk nyájas olvasóim; ha az együttülő társaság beszélgetésének folyamát félbeszakítjuk, s egyedül annyit jegyzünk meg, miszerint Zoltán és Juliskának egymástól elbúcsúztatások csupán egy kézszorítás és egy pár meleg szempillantás kicseréléséből állott. Ne higyenek tehát Ibrik Dorottyja nagysám szavainak, ki azon ujságot hordta szélylyel a városkának

uri társaságaiban, miszerint Juliska Zoltánnak elbűcsúsásakor sirva fakadt, a liszetcsekének kebelére omlott s egy hosszú meleg szerelmi csók lett volna az elbűcsúsásnak érdekes befejezési csattanósága. A városka hallotta és elhitte. — Önök édes olvasóim jobbak, és el nem hiszik.

V.

Zoltán, a mint megmondá, másnap hajnalban társaival együtt oda is hagyta városunkat; elment csatából csatákba, győzelemből győzelembé.

Juliska néhány nap alatt fölötté megváltozott: gondolkozóbbá, merengőbbé lön; jobban szeretett szobájába vonulni, mint azelőtt; szorgalmatosabban folytatta megkezdett himzéseit. Más években még jobban szeretett a kertben futkosni, keresni az első ibolyát, játszadozni a szomszédok gyermekeivel. Játék, futkosás, babák öltöztetése: ezek már ő neki nem keltenek; most a virágokat ápolja, öntözgeti már gondosabban, s szívének egyik rejtegetett titkát olyasúkká ki merengő szeméből: miért nem jutott észébe husvét másodnapján, midőn Zoltán tőlük elbucszott, miért nem adott akkor neki, ha csak egy virágszálacskát is emléktül, talán nem dobta volna el, s talán megörizte volna ez őt, mint valami talizmán, a csatáknak veszélyeiben.

Szegény Juliska, nem tud már annyit mosolyogni, nem tud már holmi apróságok felett nevetni, szemébe inkább könnyeseppék szivárognak. Megtörli könyvtől nedves szempilláit, s mintegy magától szokta ilyenkor kérdezni: mi bánt, mi fáj? Gondolkodott és napról napra mindinkább azt vette észre, hogy ő szeret, mélyen, jobban, hűvebben szeret, mint gondolta volna. Oh hiszen, ha ezelőtt a szerelemtől hallott beszélgetni, gondolta magában: hohóság, miként lehetne az, hogy egy embert jobban szeressünk, mint az egész mindenséget, s miért is szeretnők inkább egyik embertársunkat, mint a többiekot? Nem tudta még akkor szegény, hogy minő nagy különbséget tesz két kis betűcske is ezen szavakban: szeretet és szerelem.

Napok teltek, hetek multak, hónapokkal lett vénebb az 1849-ik esztendő. És mindl inkább megvéshedett, annál inkább elkomolyodott, annál több könyvet idézett föl az emberek szemébe. Sárgulni kezdtek a fák hulladozó levelei; eljöttek azok a hűvös szellők, megdermesztöni az érző szíveket, nehogy ketté repedezzenek bánatukban.

S szegény Juliskának kettős gyászja volt: egyik az, mely szülőföldünk minden mélyebben érző gyermekével közössé lön; a másik, mely mint jó leveányt snijta. Nem volt elég egyet vesztenie, anyját is elvitték arra a helyre, a mit sokan halál országának, mások pedig a foltámadás kortjének neveztek el.

Juliska arczaín is elhervadtak a rózsák, mint a természetben: elhervasztá azokat a búbánat; és mégis mit mondott fölöle a rossz világ, hogy ő

bizony anyjának halatát föl sem vette, hiszen sirni sem tudott koporsójánál. zokogása is olyan tettetett volt!

Pedig bizony Juliska sirt. Könyvtől lett nedvéssé kendője. Hiszen az ő szívét el nem fásította még a világ folyása, fogékony volt az búra, öröme.

Mennyivel inkább igazat mondtak volna az emberek, ha az öreg Csengős Péter gazdáról állítják vala, hogy felesége koporsójánál még csak egyetlenegy köny sem szivárgott szemébe, de az öreg Péter gazdával ki sem gondolt sokat; — egyedül Ibrik Dorotlya nagysám akarta őt ujláng meggházásitani! Eldicsérte jobbra-balra, milyen derék, erőteljes, becsületes, szorgalmatos házigazda; kár volna még neki meg nem nősülnie; aztán meg annak a csintalan kis Juliskának is felférne még egy jóra intő, jóra serkentő anya, ha mindjárt nem csak névlegesen volna is egy kissé mostoha. — Ujánagondolta aztán Ibrik Dorotlya nagysám azt is, vajl mily jó volna Csengős Péterhez nőltadni az ő egyetlenegy Mari leánykáját; vagy ha éppen Csengős Péter urannak úgy tetszenék, hát hiszen, istenneki, — szánalomból ő is csak hozzá menne.

Hej, ha mindezeket megtudja Csengős Péter uram, minden nagy szomorúsága daczára is, milyen jól nevelt volna rajta; pedig bizony lelkekre mondom edes olvasóm, hogy ritka embernek fáj annyira neje elvesztése. Nagyobb volt az ő fájdalma, minsem könnyeket tudott volna ejteni. Hiszen arca, az az elégtárcz is mennyire megváltozott, haja rendetlenebb, bajusza még bozontosabb mint azelőtt, borotválkozni is elfeledkezett, szeméinek szelíd kifejezését bizonyos fájdalom vadság váltotta fel. Homlokának redői megsohasodtak; a meaci gazdaság után csak nagy ritkán néz, idejének nagy részét vendéglőkben tölti, nagyokat iszik, a kártyázáshoz is hozzá szokott, — és mondjátok, hogy mindezeket nem a fájdalom okozta?

Szegény Csengős Péter! ő is a fájdalomnak egyik ártatlan áldozata. Pedig ha tudta volna mennyit sir az ő egyetlen Juliskája magános örúiban, míg ő távol borozgat, míg ő kártyázik. — varróasztala mellett gyertyájánál: bizonyosan még sem változatta volna meg ennyire életmódját. Ha tudta volna mennyire fáj szegény Juliskának a szomorú és víz zene, melylyel edes apját a ezigányok vigasztalni ügykeznek, bizonynyal elhallgattatná azokat. —

Téli este volt. Juliska lámpája mellett varrogott Örszikével együtt. Öltözéke még most is az a mély gyász, hogy is ne, alig van még négy hónapja, hogy szegényjó anyját eltemették. S mennyire megváltozott azóta minden. Bátyáról is milyrossz hírt hallott; a fegyverletélt után mint hadnagyot őt is besorozták közlegénynek s elvitték messze messze idegen országba, a hol még csak szót sem tud váltani az emberekkel.

Katonáról katona jutott észébe. Előtte állt Kardos Zoltán, az az eszményi szép fiatal ember, fekete hajával,

fekete szemével, serkedező kis fekete bajuszával; arca piros, ábrázata többi része mint a hó lehér, s mily jól áll domboru melléhez az a sötét-kék posztóból készült polmány.

— Szegény Zoltán, — sohajtott fel csaknem önkéntelenül, — hová lettél, merre vetett a sors? Nem maradtál-e te is halva, avagy a mi még rosszabb csonkán, bénán valamelyik csataterén, avagy nem sorozták-e be téged is mint közkatonát, s ha igen, oh ha még élsz, megemlékszel-e még arra a szegény kis Juliskára, aki téged el nem tud felejteni soha, soha! — S miért, oh miért nem irtál hozzáim, ha csak egyetlenegy levélkét is. Azt hívdé talán, hogy nem fogom szívem fölött melengetni, azt gondolt talán, hogy elfeledlek?! Csatlakoztál.

Juliska fölzeczent merongóseiből. Szobájának ajtaján kopogtatást hallott, s csak nagy lélekzetet véve ki mondá a sz a b a d szót,

Zoltán lépett be a szobába. Juliska felszókkott üléséből. Milyen kitörő volt az öröm a szomorkodások közepett; megtörtént az első ölekezés, élesattant a szerető szívek első és forró csókja.

Örszike ott állt a háttérben, némán hallgatva, s csak mi vehettünk észre szeméiben egy-két hirtelen kitörölt könnyeseppet. —

Hagyjuk őket magukra, hadd beszélgesseken szép csendesen, hadd nézessen egymás szeméi közé, hiszen olyan régen nem látták egymást; azóta minden mennyire megváltozott! Zoltánnak öltözéke is más, s egy emléket hozott magával a csatákból: egy hosszú forradást láthatni, fehér széles homlokán keresztül, s oh mily sokért nem adná ő ezen egyetlenegy sebhelyet!

VI.

Esteli 9 óra volt. Zoltán eltávozott a vendéglőbe, hová megszállott. Mennyivel boldogabbnak érte most magát! Megjött a töle már-már eltávozott életkedv is. Erőt érzett magában, mely az élet viszontagságaival örömet küzdesre kél.

A vendéglőben Csengős Péter urammal találkozott. Egy par óráig elbeszélgetvén, utasunk pihenni tért; Csengős Péter gazda pedig hazafelé ballagott.

Juliska még ébren, lámpája mellett varrogott; de a mint atya helyépett, az a szokatlanul korá haza-jövetel oda varázsolta őt atyjának kebelére, csókjaival árasztá el annak kezét és arczaít, s könyektől ragyogó szemekkel mondá:

— Mégis szeret engem az én jó édes atyam, ime haza jött, hogy megoszthassam vele az én keblemnek örömeit. Atyám, tudod-e mi az újság? Zoltán megérkezett, s el nem hagyja már többé városunkat; uradalmi irnokká lön.

— Tudom, mindent tudok, — mondá az atya szigorú arczkifejezéssel; — azt is tudom, hogy ti szeretitek egymást; hanem én csak annyit mondok

édes Juliskám: jobb lesz neked őt felejtetni! Zoltán szegény fiú, s mikor jut ő még oly állásba, hogy megüdülhessen, — talán soha!

Juliska hallgatott; le volt vetve. Szívét fojtá fájdalom, szeretett volna sirni és nem tudott, csak midőn hálószobájában egyedül volt, akkor eredtek meg az ő keserves könyei.

Csengős Péter gazda életrendjén fölülte nagy változás történt. Odahaza tölté már el napjainak nagyrészét, otthon mulatott pajtásaival, ismerőivel, árgus szemekkel kísérte leányának magaviseletét.

Házuk mindinkább látogatottá lön. Lakoma után lakoma következett, melyek a gyász év eltöltével mindinkább zajosabbakká változtak át. Sütemények, tálak s boroskanocsóktól görnyedezett a nagy hosszú asztal; zengett a zeneszó, tánczba repültek a vidám párok, pengett a sarkantyú, folyt a bor — es fogyott a pénz! Híre-hamva se volt már annak a soksárga-csikónak, annak a sok ezüst huszasnak és tallérnak sem, melyeket évek hosszú során át, míg a házban boldogság lakozott, feleségével együtt megtakarítottak.

A szatóföld- és kaszálónak egy része is idegen kézre került lassan-lassan. A házban is adósság feküdt már s Csengős Péter gazdának homlokán mélyebbek lettek a redők; fűrtel közt napról napra több és több fehér hajszál találkozott. Nagyokat sobajtott Péter gazda, de még mindig nem volt elcsüggedve, majd mind jóra fordul még ez, nyérjek csak egy ternőt! Boldog reménység mindig ezzel kecsgetteli magát, pedig hányszor, de hányszor megcsalatozik.

A dáridózás egyre folyt; nem merte azokat félben-szakítani Péter gazda, czelja volt: leányát akarta férjhez adni.

Juliskának arczrózsái újra kinyitoltak; társalgása mindenkivel kedves, kellemes, meghódító. Fájdalmait magába tudta zárni; szomorúan tapasztalta házuknak hanyatlását, a gyermeki szeretet és gyöngédség azonban meg nem engedte, hogy atyjának tanácsot osztogasson; látha úgy sem használta semmit, gondolat magában. Aztán meg, mi tagadás benne, ő is szeretett a mulatásban részt venni akkor, ha Zoltán is vendég volt házuknál. Igaz, hogy ez kissé rosszul esett Péter gazdának, de ellene nem tehetett, hiszen az a leány, gondolta magában, mindjárt olyan szomorú, mindjárt oly kiállhatatlan, ha Zoltán társaságukban nincsen, Zoltán ellen elvégre is mit sem tudott, a mi miatt látogatásait meggátolhatta volna.

Juliska mindenki irányában csak nem teljesen egyenlő szívességet tudott mutatni, s mindenkivel örömezt társalagott, és mégis észrevette a házhoz járó fiatal emberek egyrészt, miszerint Zoltán a választott, s emiatt néhányan el is maradoztak. Epresi Gábor azonban azon túlszerelmes és kissé hiú egyéniségek közé tartozott, kik abban a hiedelemben élnek, hogy ők hódítanak, s a kikért szerelmök lángra lobban, azok-

nak érzelmeiket kivétel nélkül viszo nozniok kell! Ő gazdag volt s annyival inkább keserűen esett szívének a csalódás, midőn Juliskától kosarat kapott.

Igaz hogy Juliskának fölülte nagy lelkierejébe került ez a szellemi kosárnak megfontása, s nehéz volt atyján győzelmeskednie.

— Leányom neked férjhez kell menni.

— S miért menjek én egy oly férjűhöz, kit nem szeretek, a kit, ha szívemben harag volna, inkább gyűlölni tudnék.

— Ő gazdag.

— Atyám, a gazdaság egyedül még boldoggá nem tesz. Atyám; én szeretek forrón, hiven és várok, várni fogok, lehet sokáig, lehet talán, hogy évekig is; de férjemmé, Zoltánon kívül más nem lesz.

— Igen, de látod édes leányom, vagy onunk ingatag lábán áll, lehet, hogy holnap már bukásomat hirdetik. Biztosítani kell jövődet. Én majd magamban napról napra valahogy csak elengedöm.

— Bocsság meg azért édes jó atyám, hogy ez életben egyszer, de csak most egyszer, tanácsot adok neked; bocsság meg, hiszen látod pirulok is miatta. Vagyoni állapotunkat, ha jól tudom, egy kissé sötét színben is festéd Te még nem csak holnap, de még későbbben sem buknál meg, jelenlegi életmódunk mellett sem; melyet azonban meg kell változtatnunk. Ha ezeknek a gazdag, mondhatnám talán pazar lakomáknak véget szakítva, mezei gazdaságunknak jobban utána nézél, a kártyázással és sorsjátékkal felhagyál, szükséges költségeinket még folytonosan fedezhetnők. Aztán meg terhedre sem leszek, ha itthon maradok is, családunkból elbocsátunk, a háztartást majd én rendezném, — sokkal takarékosabban mint eddigs a dologhoz magam is hozzá látnék.

— Igazad van kedves egyetlen egy jó leányom! mondá az apa leányát össze-vissza csókolgatván. Epresi Gábor tehát kosarat kap, nemde? Jól van: beleegyezem. A többire nézve igazadog van, hogy életmódunkat meg kell változtatni, és én is hiszem, hogy úgy fentarthatjuk magunkat. Fájdalommal kell bevallanom, hogy teljes életemben könnyelmű voltam, de még ily könnyelmű sohasem mint két év óta; szegény anyád utáni buslakodásom még könnyelműbbé tőn; annyit azonban tapasztaltam magamról, hogy minden könnyelműségem daczára is, a mit egyszer becsületemre felfogadtam, azt szentül meg is tartam. Halld tehát édes leányom; én boldogult anyád szent emlékére ime felfogodom, hogy többé sem kártyáznai, sem sorsjátékra tenni nem fogok; a dáridóknak végét szakítom, mezei gazdaságunk után nézek, egyszóval, mátlól fogva a te javadért más ember leszek.

— Péter gazdának igaza volt; ő ismertte magát s fogadását, bárha a kártyázási szenvedélyt véghetetlen nagy küzdelmébe került is legyőznie, szentül megtartá; s eredménye az lön, hogy

adósságai mindinkább kevesbűtek, s előbbi szórakozásai helyett gazdag kártpótlást talált Juliskájának határtalan szeretetében.

Zoltánhoz ő is mindinkább vonzódt. Elég alkalmá volt annak nemes jellemet s Juliskájához tartós szerelmét kiismernie.

Zoltán kasznárrá lön. Elérte tehát azon anyagi állapotot, midőn okszerűen megnödülhett. S kit választhatott volna mást feleségül, mint azon kedveshölgyet, ki ő irántai, szerelmében több éves várakozási idő alatt sem ingadozott meg, ki gazdag keréktől ostromolva is megörözött, megtartotta szerelmének mennyországát — számára.

A hosszas várakozásnak nagy jutalma volt. Juliska boldoggá lett mint feleség, s boldoggá lett mint anya.

VII.

Némely fának levelei meg sem várják az ősz eljövételét, lehullanak. Egyik fa korán kiszárad, míg a másik késő vénséget ér. A délibábának rengő hulláma tova tűnik a napsugarak forróságával együtt; a rózsabimbó kinyílik, s alig él néhány napot, nem üdül fel a harmatepekkel, nem adnak neki életerőt a napsugarak: szirmai földre hullanak; a szívárvány kedves színvegyülete néhány pillanatig karolja át a felleget; aztán elenyészik. Így mulik el a földön minden, így lesznek semmivé örömeink, boldogságunk, s így leszen semmivé a emberi testnek szervezete, eltűnik belőle az élet, mint a virágok illata.

Eljött az ősz. földre hullottak a fának legutolsó levelei is. Juliska napról napra hervadozott, pedig arczáin még pirosabb rózsák virítottak, s szeméi még sugártejszebbek lőnek, mint azelőtt. Sejtieni kezdé mindinkább közelő halálát. Férje nem volt hön, az uradalmi erdő vágó munkások után nézett. Juliska út iróasztalához. Reszketett kezében a toll, reszketett szemében a könyecsep, mégis meg-írta azokat a búcsúsorokat, miknek czimlapjára ezt írta: „Kardos Juliska vég-hajtása.” „Halálom után férjem által félesztendő mulva bontassék föl.”

Juliska sejtelmében nem csalatozott. Zoltánnal másfél éves boldog házasságának végeztével őtt fektűt a ravatalou, fehér ruhában, fehér arcczal, imára kulcsolt kezekkel, virágok és égő gyertyáktól környezve.

„Fátyol reá,

„Az éj legzsrűbb fátyolát”

mondá egyik hírneves költőnk, Arany János, egyik remek művének megdöbentő jelenetét ábrázolva. Én is fátyolt vetek azon fájdalomak felé, melyek az atyának és szerető férjnek lelkeit tépték, szaggatták, midőn kedves Juliskájuk hűlt tetemeitől el kelle válniok, midőn koporsóján dobogott a rön. Ki me-részkednék festeni az ily iszonyú fájdalmakat: óh hiszen itt a művész is kontárként szipelhetne!

VIII.

Féjeli 12 órát kongott a torony-

óra. A városban mindenki aludt, csak az éjjeli őrök kiáltoztak:

Hallja minden háznak ura

Tizenkettőt üt az óra. . . .

A városban mindenki aludt, csak Zoltán járt fel s alá szobájában kimért lassu léptekkel, lehajtott fővel gondolkozva.

— Megjött az óra, a szellemek titokteljes órája. Ma félve épen ezen órában búcsúzott el tőlem, feledhetlen angyalszép Juliskám, akkor csókolált meg legutószor, akkor vetted öledbe végső ízben egyetlen kis Géza fiacskánkat. Vállamra hanyatlott fejecskéd s kezden tartád ezen irást, melynek tartalmát most szabad elolvasnom. Irásztala előtt állott meg s miután megcsókolta az irást és pecsétet, ollót vön kezébe, és felmetszé a végrendeletet, úgy hogy a pecsét épen maradt, és olvásá:

„Zoltán, édesjő Zoltánom, férjem!

„Szólok hozzád a sirból, szólok hozzád a szellemek hazájából, — hallgasd meg az én szavaimat!

„Akkor bontad fél ezen irást, midőn fájdalomd enyhüll, midőn az idő csaknem béhegeszlé szivednek fájdalommal-teljes sebhelyeit.

„Fájt az életet itt hagyom, mert szerettelek. De megnyugodtam: te is szerettél engem forrón, hiven, s nagyobb volt boldogságom, mint a föld minden lakójának boldogsága. Igaz, hogy rövid volt; de ebben is megnyugodtam: több lett volna a boldogság, ha

hosszasban élvezem vala, mint a menyeyt meg érdemelted, s van egy lény a földön, kit még boldegitnod kell; van egy nemes, tiszta szívé, tiszta lelkü hadjon közeledben, a kinek minden szivdobbanása tiéd, a ki, bár ezen tirkot még én előttem, legjobb barátvéja előtt sem árulta el soha, de én szívébe látam, ismertem az ő titkos könyveinek forrását. Igen, én mondom azt, a te Juliskád, a ki nem sokára búcsút veszek tőled, a ki már is felvagyok ruházva a jövőbe-látás fényességével, én mondom azt neked: hogy K. Örszike szint oly forrón, szint oly hiven szeret téged mint Juliskád, a kinek végső ohajtását meghallgassad.

„A gyászév eltöltével vezesd Örszikét a szentegyházba, mint menyaszonyodat, adj Géza fiamnak egy anyát, ki nem lesz mostoha anya, ki csak úgy szereti gyermekemet, mintha önmagáét ölelhé kedléhez

„Isten veled! s Géza fiammal! Légy boldog — Örszikével! Áldásom kísérsjen titeket

Juliska.“

Zoltán kiejté kezéből az irást, s azon gondolkozott az első percekben: teljesítse-e a végohajtást? Fájt neki, hogy Juliska még más nőt is rendelt számára. De midőn higgadtan gondolkozott s Örszikét figyelemmel kísérete, meggyőződött arról, hogy Juliska sejtelve csakugyan való; teljesíté a

végohajtást s Örszikének boldogsága is határtalan lön.

Hogy mit mondott mind ezekhez Ibrik Dorottya nagysám? — — Oh azt sok volna elmondani, s aligha érdemelné meg a leírását és elolvasását.

Halász Dezső.

Hogyha szeretsz. . . .

Hogyha szeretsz, jussak bár a Pokol fenekére:
Sziveanek még ott is meglesz Teljes udvössége.
Ámde hogyha, kedves rózsám,
Nem szeretsz engemet:
Jussak bár a mennyországba,
Boldog ott sem leszek.

Városv Mihály.

V e g y e s .

— Lapunk ez évi folyamát jelen számmunkkal befejezvé: olvasóink pártfogását köszönjük s ezutánra is kérjük; a viszont találkozásig: **boldog újévet kívánunk.**

— **A nőegyleti** árvaház javára rendezett sorsjáték főnyereményét a nőegylet nyerte meg, miután a sorsjegyek egyharmada sem kelt el s így a nyertő szám az egylet javára maradt.

— **Polgári faülettség** fejében 5795, öl a város szükségletét; melynek a helyszíneni kiosztására rözebiztosul **Borbély János** és **Vértesi István** polgárok nevezettek ki.

Felölös szerk. s lapfőadonos:

Bátory Sándor.

HIVATALOS ÉS MAGÁNHIRDETÉSEK.

6784.
1874.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telek könyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a néhai **Tarzsók Sándorné Szebení Sára** hagyatékához tartozó a debreczeni 1125 számú lelekjegyzőkönyvben 1200 aftra becsült **csapó külvárosi házastelek** a megkísérlett eddigi árverésben el nem kelvén, jövő **1875-dik január hó 19-dik** napján délutáni 3 órakor, aktvi irodában, végrehajtó Vétési Mihály által megtartandó árverésen, szükség esetebe becárón alól is el fog adatni.

Az árverési feltételek a következők:
1. Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10°/_o-a, vagy is 120 frt. az árverelni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánat pénzül leteendő.

2. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 8 nap, 2 hónap 3 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6°/_o kamatával fentirt telekkönyvi hatóságnál fizetendő; a bánatpénz az első részletbe tudatik.

3. Vevő a vett ingatlannak azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezetlni.

4. Vevő viselén az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlan után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.

5. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenve, a vett ingatlan bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. értelmében vevő kárára és veszélyére ujabban kitüzendő s csak egyszeri árverésen becárón alól is el fog adatni.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874-dik évi dec. hó 4-dik napján tartott üléséből.

2 - 3. **Boruss József.** jegyző

Karácsonyi és ujévi ajándékok! !

Bómer Simon

Debreczenben főpiaoz városház épület

aánlja a n. é. közönségnek Karácsony és Ujévre
következő czikkeket, u. m.:

4/4	rőfös téli kendők darabja	25 kr.
3/4	" caschmir kendők darabja	50 kr.
3/4	" legujabb karton kendők darabja	25—40 krig
3/4	" batist kendők	35—50 krig
3/4	" piquet kendők	40—50 krig
6/4	" berlini kendők	1 frt 50 kr
4/4	" selyem foulard kendők	1 " 50 "

torábbá :

Legujabb angot karton	rőfe	30 kr.
Karton és Creton	"	20—30 krig
Batistok	"	25—30 krig
Veleszek minden szinben	"	20—30 krig
Oxford ingsovvetek	"	40 kr
Fekete lüszterek	"	40—90 krig
3/4 fekete terno	"	80 kr—1 frt 50-ig
3/4 Vatmol minden szinben	"	1 frt 20 kr
3/4 szines posztó szolnyára	"	80 kr
3/4 Goublén butorsövét	"	1 frt 10 kr.

Igen nagy választék téli nagy kendők, paplanok és ágyterítők. — Legjobb minőségű vásznak és kanavaszak, angin-, chiffon, kávé- s asztalkendők, egyszóval minden szakba vágó czikke a legjutányosabban 2—3. számittatnak.

Vidéki megrendelések gyorsan s pontosan eszközöztetnek.

Karácsonyi és ujévi ajándékok! !

Olcsó árért kaphatók Debreczenben!

Olcsó árért kaphatók Debreczenben!